موږه دوه په
دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعـر: محمدالله شېرزى

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نېټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

دالـــــى

Present

تاته!

زړه سواندو و الدينو ته!

هغه چاته! چې مينه پېژني

او زړه کې ځاې ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپروندې ټولنې يادداښت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکۍ هيلې) چاپ او خپاره کړه ،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (مورِه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرۍ په ډول زياتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه برږاس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني ښکاره کړې ده، چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشآالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهېم دي، ځينې هنر ځيرونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړې پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یېومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوځې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکې او بوګنونکې شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسيکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کيږي چې له اوسه په پيل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافيو څخه نه قربانيږي. خو دا هم بايد له ياده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څيز دی. او له هغې پرته شعر شعريت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبيعت د رنګينو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسيدو هوسا ځای پيدا کوي، او ترډېره ژوندی پاتې کيږي. او که دا ځانګړنې ترې واخيستل شي شعر د شاعر درجې ته راټيټيږي، ډير ژر مري او پايښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پيغامونه نه بايد دومره د تشبيهاتو او پيچلو ترکيبونو په پوښونو او لفافو کې وپيچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پيغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حيثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د يادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زيار باسي چې ازاد شعر په زياته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسيك فورمونه زموږ په ادبياتو کې پوره مسلط او حتی يوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافيې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شويدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هيله لرم چې ډير ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې ليکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښنو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموااکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خــــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مــې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـرلوري مې څارلـــی يوښاغلـی

که باران د محبت شېبې شېبې شـي

مـا د زړه په سـر کرلـی يو ښاغلـی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ببرۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصویر په سپینو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر لیکوال بولډر وایي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښایسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پیدا کوي، چې یو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې یو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مینه ناك، تل په موسکا او شوخ طبیعته ځوان دی، زموږ د یو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صیب له ډیره وخته شعر لیکي، په شعر کې یې کامیابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهیدای شي. په شاعرۍ کې یې ځای، ځای تصویري بیتونه هم لیدل کیږي، چې یوه خوندوره نمونه یې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زیات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په یوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کیږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي یې او دا خبره شېرزي صیب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقیب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صیب یو بیت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و سـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژوندون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچــوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې ربنتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب ربنتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غـــــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وايي:

غزل یې ونه ورې چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جــــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مــين څـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستــا ناويــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړې کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هېنداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواک انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لورې خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نری لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې اندېوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـنـنـه او کــورودانـــی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانۍ ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عــــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړ کړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅـــو به وي خـــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـرې غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښــلي
نن بلـــيږې پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســــونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجــــه بــندیوان یـو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علم نوردی روښنایي ده د ټولنې
علم غوره زنده ګي ده د ټولنې

جهل ګوره د تیارو په لار مزل دی
علم څه ښکلې هستي ده دټولنې

هغه خوار شه چې دعلم مخه نیسي
علم هرخوا ابادي ده د ټولنې

مال دولت دې وفا نه کوي ترعمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولنې

رون مشال دی په هرځای کې پکارېږي
علم ستره بینایي ده د ټولنې

علم زده کړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزیه چې ښادي ده د ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

بهار بهار شــيبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـو د رڼا پر وړانګو
شيرزيه ځار يې شم غني يې کړمه
دي اســتادانو دغــو لـــويو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلــه به لتـون کـــړې تر ابـــده
اې شــــيرزيه زندګي بې کتاب نشي

ملګري دره په دره ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښــــاغلی
راته خــــاندي غلی غلی یو ښــاغلی

د نظر مــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هـــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښــاغلی یو ښــاغلی

ترې چـــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې سـپرکړلې بیا ژنې راوتې دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جـوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېـر به بیـا منـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سره وه مايې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمـا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننـګي سره د وېښيدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

ســحر نــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزيه بل شـان ننــداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشپېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليــدلي
همېشه مو ښې ښځې تبر وهــلي
همېشه زمونږ ګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلي دي وژلـــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې سترګې رااېستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کــړی
همېشه مــو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چــنارنه لاندې
همېشه مــو ربابونه ترنګـــــولي

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندې تکــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدريزه مـوسيقــي د زړونـــو خوښه

ځان د ميــو په پيــالــو نشـه کوم نه
خـمــارونـــه د يــو چــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کـــه چنـــــار نه رالــويدلې ژېـړه پخه

که ته لاړلـــې شېرزيه ياد دې شته دی
شــاعـــري دې په بــلا زړونوکې ښخه

مرغلیني کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشـقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مـونږ ددواړو نظـرو ته احتـرام کـړو
شـاعـران پـه نازنیـنـو کرښـې لیکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغـزینـو کرښې لیکي

چې د خیــال لـه دایـرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا په مـرغلینـو کرښې لیکي

پښتـونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیـکـوالان په ځینو ځینو کرښې لیکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قـلــم پـه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په څنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترګې يوبل کې ګنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لرې نه راغلي

شونډې نه خوځي ترلي

دومره درد دواړه وهلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـوير دی

بند په بند دغـم ځنځيردی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامـخ يوبل ته ګـورو

په خـپرو کې مـوتغـير دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـيـر بـابـا تعـــبـيـر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـه چې يو بل ته نظـر کړو
د صحـنې تمـثيل د چا و
مينه ناك شو يو تر بله
نـه د تـا و نـه زمـا و
څه پلان خوخـامخا و
پټ پناه پردې تر شـا و
څه پرېږده چې هـرڅه وشول
مـهـم ژونـد راتــه د تــا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هيلو ډك كاروان

بلا وه بركت نه و

نوربه خيال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګي باندې پنهان

لوند په اوښكو مې سلام

د شېرزي د زړه درمان

زه له تا شمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو يارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته بېدم نمايشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختيار ستاسو په لاس کې
بويوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پيغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخيل احساس تصوير مينه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ويده دي
نن يې وايو ديوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هيلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازدیګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکــړل څو بې دریغـه ټکانونه
د خـوبانـو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل یې خــو شکــمــن و بېګانــه وم
ځلیدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې یـې له ورایه مینه تانــده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره یــې زړګـــی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جــادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس یې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزیه** چې ځیګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کــــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووایه چې څه کـــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کــــــړم

ځړه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړه روه روه په ملګرې

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کـــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــمه کړم
نور به ســــوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســـــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخیـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماڼۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکـي نه پـــېژنـې
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

ځېرزه ږوړ په ږوړ ملګرې

داستان

اې د کلـــي مازديګــــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتـــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوږ كـېږده لــه ســره لېونيه

د نكريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پـه تــا څـــه كوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بابا د وخــت خـنـجــره لــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونيه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقــدره لېــونيه

نور به نه وايم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبــره لېونيه
د شفق له سترګو غتې غتې تللـې
زه دې پـرېښــودمه لــمــره لېونيه

جګې جګې مناري دې کړلې رنګې
اې د سپينــو زړو شـــرره لـــېونيه
د مستـــۍ د شوخــو شوخو فلسفو نه
مـــه خبــربــږه سره پرهـــره لېونيه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تياري دي
د **شېـــرزي** د ژونــد رهـــبره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغـه ژوند لکه هینداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عـــــادتونه د وطن کـړو
اې د لــــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپـــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــــړ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــــه ډېـر دي امیـــدونه پسرلیه

لړدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترینه هرځومره توبې کړمه
بیا هم لیونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونه یادوم ګلې
ستورګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظره شي بیمارې شي

وګوره **شېرزیه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

ژړا دوه روه په دوه روه مالګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولــــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موځاروان شه لوی اختره

د غمــو سېلــۍ وهلي ساه مو بــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لــړې وشینــده خوښۍ پـر افـغـانانــو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره

لــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلتـه ناست یو
په وچ حلق مومهــربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملکه د ښکلا دې تاج ته واخلي

ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکـريزو د يو چـا په سپين ورغــوي

د شيـــرزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر يو انسان نن د انسان دښمن دی

کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی

هـر يو منکـــــر يې سمې لار ته باله

فـرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناكـرار يمـه دلبره
په ژونـدون كې خواروزار يمـه دلبره

غريبــۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هـــر چـا د ولـو بار يمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لكه سكوريم
لــه كـالــونـونـه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهوركا
ســتا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دمينې په لارځمه ګرم مې نـكړې
د منصور د وخـت يادګار يمه دلبره

دشېرزي د ځنكدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل يار يمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــویــې لارې پـه مزل یم

ستا تر دره نـن په یــبلو پښو روان یم
پـه اغــزنــو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جـــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لـــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړي
هســې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســتوري به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکــه بـیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدایانوته
ځـارشم لـه یو ځارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غولولی يم څو څو ځله تېروتم
د بېرغدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لــــرې سـفـرونه دي نکوم باور په چا

ډك د هيلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

رنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عمر چې سودا پکې د غم وي
چې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي یا ملنګي وي
چې ورګډ په سورانګاردی زما زړه دی

د **شیرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکی
لاروی ددغې لار دی زما زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تیتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتـانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بـدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونــه پـه آه و فــریادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې بـه دښـمـن تـه لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژړي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچـــاهـــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمـــیو ډك و ښایستونومـــور وه
د ننــګیالــو زلمـــیو ډك و ښایستونومـــور وه
د ملالـــۍ پـه خـوله ټپه وه ځوانان وربې زمـــري
هـغـه مـیدان بریـــو ډك و ښایستونومـــــور وه
د بـــګرام پېـــغلې یې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېـــواد د ننګ سـرېو ډك و ښایستونومـور وه
د سومـــنات ســـاه یې راوویستـه د تـــورې په زور
مـلت د پاك زړګـــیو ډك و ښایستونومـــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لـري مـــثال زما ساده پښتانه
افـسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼك به له تورمخو اخـلي
همـېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لـراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شـي
د خـړ خـيبـر په استقــلال زما ساده پښـتانه
د سباوون زيرى راغلی څو شپې تېرې به شـي
بيا به سيـالي كوي د سـيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له نښترو زما لويه پكتـــيا
پكـې مشران وو د خـبرو زما لويه پكتـــيا
لوی قنـــدهار مې د زمريو ننګياليو مېـــنه
د احمــدخان فاتــح لښكرو زما لويه پكتـــيا
د ننګـــرهار د ښايستونو درته څه ووايـــم
د بـدخـشان ياقوت جوهرو زما لويه پكتـــيا
د شمـــالي سرې درې كابل مركز د زينـــت
د خړ خيبر خـوشـال ملګرو زما لويه پكتـــيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیــــا دی ځلـــــیدلـی وطــــــــن
ارمــــان چې نن دی غــورځیدلی وطــــــــن
د وطن غـــیږ کې مو خــاپوړې کـــــــړې
هــم مــو د لاســـه دردیدلـی وطــــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شــــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطــــــــن
ملهــــم د کار غواړي ټپي وجود یــــــــې
مــــا د خپل تن په ځیـــر ګڼلی وطــــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګــام به اوچت کړي توریالي افغـانـان
ګلان ګلان به کړي خــزان وهلي خړې باغچــې
نور به په لــویو لارو نه کــري اغـزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــېرزیه
ددې وطـــــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلــي هیــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

د ژړو کیسه

د ژړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
میـنــه خــوږه ده ســترګې څــه ووایي

اوښکې بــه درومــي قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلــه ده ســترګې څــه ووایي

دوی خــو لیــدل کــوي دزړه په امـــر
زړه عــجیبــه ده ســترګې څه ووایي

زړه کــه پــرې اخلي تصویرونه دڅــا
ســترګې کمــره ده ســترګې څه ووایي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تــوتــه ده ســترګې څه ووایي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفــه ده ســترګې څــه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پاڼه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستـــر باندې پـــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا یار و رسیـــدلـــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مـه ګرځه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

ته وله دنــيا ګــۍ ورته حيــرانه ده
ښـــکلې پښـــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښـــکليه اور وريـنې دي

اوس يې له دې ښاره کډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مرې مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفــام راشه په تا ژوندی يم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو دركوم دغه پيــغــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته كومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونــدی يم
په بسترپروت يمه تپوس مې نكړې
كله چې مـړشمـه افسوس به وكـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الهام راشه
زما ګـــلفــام راشه په تا ژوندی يم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شيــرزي وينه شه رګونو كې مـدام راشه
زما ګـــلفام راشــــــــــه په تا ژوندی يم

ځيرۍ په روه دوه ځيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمـــس بېلیږي پښـــتانه
لاتـــر اوسه نه پوهـېـږي پښـــتانه

نه یووالی محبت پکې ښـکاریږي
نه له یو بـــــل قربانېږي پښـــتانه

پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژنې ژني يې قتـــــلېږي پښـــتانه

داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښـــتانه

مخـور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښـــتانه

نړیوال دي رسیدلـي تر مـريخـه
بــې تعلیـمه رالــوییږي پښـــتانه

دشېـرزي ارمانه هله به پوره شې
چې په یو تـــغرتولېږي پښـــتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې میړاني دي پښتانه دي
پـرې وریـــږي د سکـــروټو بـارانونه
د بـل ځـــانته سپیلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
ژوند مې د سـرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځیدو

ګوره ګوره په رړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مستــــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کړو محنت اشنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مینه مې درکړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښه په اعتماد مې زړه درکړی و
خامه ښاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېرو مې دیدن پسې ژړلي وو
سمه درخانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزیه داسې کار وکړ
وړ د پاچاهۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګي شراب پیاله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې

د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې

په زرینو سندریزو ګوتو جوړ وم
ستادسپینې غاړې هارشوم که باورکړې

خزان مې کړه راوړه ستا چمن ته
زه دې یار شومه ریبارشوم که باورکړې

د شېرزي امید یو بل پسې ډوبیږې
له ژوندون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلــــي مــازدیګــــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چینې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــې ما به څښلې
لکـــه اوښکـــې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ویل چې که اشنـــا اب حیات دي
هــم زمـــزم ته ورتــه وې خـــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کـې مې انځور د ځان لیدلو
په ګــــرېــوان د یو میــن څپـــې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پرکېدلې
مــــا وې پرې دي د زاهــد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکي سهرکې
د شــیرزي اوښکــې راتلې رڼــې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادي نکرلې پټې ته رانه لاړې
فريادونه په خولګۍ ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګۍ ته رانه لاړې

تا خو وځنبلې زما دزړګي وينې
تاويدلې له مستۍ ته رانه لاړې

دغه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غرور مه کړه په ځوانۍ ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښېل ښېل سرليکونه
کله غم کله ښادۍ ته رانه لاړې

د شېرزي دسترګو تورد زړه ټکوره
سورګلاب شې سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ايښي ده
د زړه په سر مې ستا کيسه ايښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وايـه جان
مــا ســره هــره خـاطـــره ايښي ده

مـرګی هم زړه غوندې ياران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنـازه ايښي ده

زه مسـلمـان يـمـه جـنـان يـــادوم
تـنـده مـې يار ته په سجده ايښي ده

شــېرزيه ستا غزل فطرت ښـکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله ايښي ده

ځوانه په ورو ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کــړم
چې د حسن تجلــوکې دې بندي کــړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تــارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمځو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جــرم خـطا راځيـنې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسـن تجلــو يم سوځـولـی
اخيــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مـــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وختـه راغـلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بـــادونه به كـــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كـور ته مو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغـــانيت په نامـه
شـېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنګړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هرومرو ځاروان غواړي

کله به وترې وطن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شېرزی له تانه چې زلفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حالاتو مجبورکړی یم مین نه یمه

داچې دا توري بندپه بند تړم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګیه څه وایې مین یم که مین نه یمه

د شاعرۍ دنیا له ډېرو حقایقو ډکه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

هره ورځ په ورځ منګړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مـه کــوه صنمه په تېرو بانـو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلـــه چې وختـونه شــي بیا به حسابونه شي

ژړه دوه دوه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانـونه ځار دې شم

زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم

د زړګـــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم

دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خـبر کړل عالـمونه ځار دې شم

ما په هر لــمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم

ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېــرزي دلـېونو خیالــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلـې راتلـې زمــا په زړه وختـې
جــانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهيدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته ليــــونۍ په ديـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تــه مــې د زړه په سر چينه وختې

زه به دې عــمرعمـرنه هېــروم
ښايسته انځورشوې آيينه وختې

ټکــه غرمه ده **شېرزی** ترۍ ترۍ
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مــــــوري بغــــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــوري
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خــــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احــــسان دی پر ما
زه خو عاجــــــزیم دا کولی نشم
مـــــکې ته تا په اوږو وړلـــــی نشم
تا خـــــو په ژوند ډیر نازولـم مـــوري
له هرې بدې دې ســـــاتلم مـــــــوري
زه چې ماشـــــــومه دســـتا په غیږکې
خــــوله مې خــالي چــــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړۍ شــپه به وي ویـــښه ناســـــــته
په الـــــــهو به دې شـــوه ژبه سترې
ښیرا په خــوله به دې راتلله مــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــه مـــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مــــورې
مادې هم رب په دواړوسـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــر وغـړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مــورې
راته دې ډیرکالـه ژوندی وې مــــورې
ته د **شــېرزي** زړګی یې مـــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـــوغــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهــګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داځل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تاابلیس دپرېښودلو مصلت[1] راکړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې شېـرزیه
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

ږیره په ږیره ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمـــې خاطره ليکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامــه ليکمه

غم مې ګاونډکې اوسي کلی مويو
اشنـا د سترې ژوند کيـسه ليکمه

د زړه په وينــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګيله ليکمه

کله دې غـم کله ښادي ميلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله ليکمه

د زړه په کـور مې بمبارونه کيږي
چــاته ترخه چـاته خــوږه ليکمه

ستادخوبونو تعبيرونه ګران شول
شېرزيه ژوند دې شوګيره ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولاروبان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غړ چمبې چمبې و

تــا مې سلګــيونه لذت اخيسته
زمــا زړګــی و خــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخـکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنـي د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو

د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو

د بـــورا پرځـای شــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو

درته جوړ مــې دی امیــل د امــیدونو
ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو

د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو

پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وړمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې ډول وهي زورېږي لړي جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هــر سـړي نــن ښه بد پيــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل کيسې مني جانه

دا کلـــی خـــو مينه مـــين نه پرېږدي
خــوار مــين د کلــي نه شـړي جانه

ډيــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چــول ليچـــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شــېرزی به کډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختــــر تــه!

ته د اخـــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نـــړۍ واړه غمـونو كوربه
داچـــې ترتا در رسيدلى نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلى نشم
ســلام ســلام قــــربانه
دامې پيغـــام قـربانه
تا ته اختر مــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خـــــوشاليواخــتر
د غــم ځـپلــو د خــوښــيو اختر
دغه د اوښكــــــو ډكې ستركې
كه دغمــو ځينې شي سپكې ستركې
اخترد ســـــولې سره مل شي راشي
دجـګــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمــــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه كوى شو
بغيرله جنګه يوكيده كوى شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نـــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخـــتر يې
ته به نـــو هلـــه د هـــــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــــو په خـــوښيو سره
لــه اتڼـــو ډولـــــــــــو ســـــورنيـــو سره
دا خپل لاســـــــــونه به د وينو پرځای
داځلــــي سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبـــــــارك شپېرزيه
اوړې شه خلاصې له ټوپك شپېرزيه
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســــــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځـــــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورک شې سـمه لاره کې

نه دې هــیرولی نه ساتلــی شم
یـه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفـــرت د زړه نه وباسـه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بنـد یمه د مینې سختـه چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو څلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

مورکۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـر مې نـښه د یارۍ دی

د تا غـیرږ شـې ارام د ټـولـو سـترېـو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تـنکۍ دی

خـوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړیږې
څــه یادونــه څـه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دې د پښــو د لانــدې خــانـدې
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښــتــه د ذوالجـــــلال یې
یــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له لیمو دې اوښکې پاکې کړه شـــیرزیه
محمــد هــم جــدا شوی له مـورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټۍ مې کابهار مې کا
ومــې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمــام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمــونه مې زغملي دي
تــورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمــه ژبه یم
وزمـا شـېرزیه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شيرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځـېږي لـيونی وي
نه مـړ کـيږي نه رغــــيږي ليونی وي

تــل دځـان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يـار مـخ ورتـــه ياديږي ليونی وي

د پيغوراو دتهمت کيسه کې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې شيــرزيه نــه بيـديږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پــــیدا د مـحبـت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کـــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبــره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

زړه په دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کـــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهـــيږي ګرانه
ځان به لوګی خويارېه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شــــــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

غزل

زمــا ژوند زمــا ایمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهـګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کــړې خــو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قــافـلــه د ژونـد تــوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خیــال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللې یوه شېبه وې
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنهاکې په کارو لاسونه
څوك له مستۍنه يواوبل يادوي

ترکهکشـــانه رسيـدلی شپرزی
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاكه ميـنــه پاك نظـر پـاك اميدونه
راله راكــړه هستي نه درځينې غواړم

ما د ستر ګو نظر ستر ګـو كې ساتلى
د ګــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لــړې وكـړه د يارۍ د ژوند خـــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو كې دې موندلى دى **شېرزيه**
هغه **لعـل** لـړه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمان

رانه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــې به نه کوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه ټـوټه وه رانه بـــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کـله مـو یو کـله مـو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغـزنو لارو ځـو او راځـو
هیـڅا مو ونکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځي تل افغانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

ژړا په ژړا مسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټـــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډیرې نښـــې یادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلـــګۍ وهلې بیا رانغلې
ځړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
تریـنـــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایـــادیـــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مـــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــرانه نه یې راکـــولې بیا رانغلې

هره ورځ روږه ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم چې دچا سپیره نــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام څلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبه روزو دغه شبنمي غوټۍ
ته مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کړو مزل تر خپل منزل پورې
ته مې شه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګې درپسې لېږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروڼوکې دوستۍ جوړوې

هدیرې ډکې په ځوانانو شولې
مورې ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګی دې کانړی نه خوږیږي پرچا
دلته لګیا دلته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خوار افغانانو ته بړلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپریوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لړلباس دخاکساری درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لـړ په خــوارو عاجزانو کـرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناتـرسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېـره کــړلیچنــه لار پرتــه ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

ځېرنه ووه په ووه ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـړو ستاسو هم پاځـون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتـې نه شو
نوره په سولـه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پځې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی ځښتن نه پیوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
ته رانـه جــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټــۍ تاندې کړه
شه څپــې څپــې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــړه د لمر په شان شغلــې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هــرڅه يې د ستا په نوم بايللــي وو
ولې په شـېرزي شوې بدګمان اشنا

پرهر په پرهر ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼـايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
ســوال و ځواب ته تـياري جوړه کا

پـدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشـوت نه واسطـه چلـيږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربــه شــېرزي ته اساني جوړه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځــه د یوه لوري یو
زړونــه مودي یوشانې معزوري یو

بې له تا پرهـــــر زمــا جوړیږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري یو

راوړه د پرهــر تر خوا جونګـړه دې
مــــورږه د یو بل د میـنـې توري یو

زړه ته مې راغلـــى یې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سیوري یو

کوریې دشېرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به یې ساتو چې کمزوري یو

سپېره دوړه په دوړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـــکه اوبــه په سپینه لپه کې

هـــرڅه مې د ستا په ســرمنلي دي
ژوندی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـــي پاچـــا
هغـــه خاطـــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانیمرګه شې
دارمـــې وګاټـــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــی یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښــــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خـــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په ټغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځواني هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پټــه میـــنه کـړي وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــي ګــرانه دلتـــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـرزی** خوپه انصــاف سره
مــه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

سور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژوند زما خطر خطر
راز د پټو زړونو يې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بند په بند تړلی يم تاو رانه ځنځيردغم
تا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنم
مينه د وختونو يې وينه دې ګټم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تا ګناه ګناه ويل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپک ټوپک کول ما کتاب کتاب اشنا
مور د تورتمونو ده دابه غورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارږه خوارږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشيرزى ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګــــى زمـــا لــكــه غـنم چـاودلى
دښــمــن مې نه دى خو صنم چاودلى
كنډر كنډر دى لوټې لوټې پروت دى
لــكــه په لـــويه لاره بـم چـاودلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه ماښامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمینې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمینې د مشــال دې پوروړی یم ګلـفــامه
دحسـن دریابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې یې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصیتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو امیدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزیه ګنهـګاره مـحبت دې ولــې کړی
دخلکو پیغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــابښــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروڅلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویــده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنـم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکـه مینــه مې د زړه پـه کــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجل وهلـي تـرې ويــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختــلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پسـې تـړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستـــورو رڼا هـلــــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اي شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد

عـيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلـه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼې اوښکـې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شيــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســـــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مــو د پرهــر پر کــټ ویرونه دي
نن که ســـوله راشـــي نو رڼا به شي

دا خلــك که ګــتـه تاوان وشـــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټــوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته ووایو
یــه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

ټوټه ټوټه په ټوټه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پیڅې شـــرنګ یې نشته
ربـاب یې شور نه کړي ملنګ یې نشته

د ساقــــــي جـان هــره خـــبره منم
خـــو دابه نه وایي چې بنـــګ یې نشته

د تـــورو بریـښ یې تـر اسمـانه رسي
پښتون چې شته دی نو بیا ننګ یې نشته!

د حـــسن پـــیره نن خـــیرات ټولوي
ها مخکینی شانې غورځنګ یې نشته

ددې جیـــــنۍ په تنــدي سپینه روپۍ
څه پکې مه وایه چې رنـــګ یې نشته

اوس د ګـــوګل په ریســـرچ یـار لټـوم
مودې مودې کیږي چې زنګ یې نشته

په لار پـــــرتـې وې د منـګیـو ټـوټـې
شیـــرزیه ته وایې چې جنګ یې نشته

ګړه ګړه په ګړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځــانتـــه مې ګمان د لېوني وشي
کلـــه مــې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیـــم پکې کار د بازاري وشي

وشینـــدو تخمـــونه د ګلـــونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تـــوره یې له تیکـــې نه راوویستـــه
اوس به تـــرینه خـــامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هلـــه به شېـــرزیه نو خوښي وشي

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جــونګــړې ته راځه رادرومه

پــه ډېــره مينــه مې بــلنــه درکــړه
دغه پــيغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــريبـانـو ښـــادي کله کله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فيصلــه يې کـيږي
ځـان يې ښـادۍ کې ګڼوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلــه ښادي کلــه غـمونه ګــرانه
شـــيرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکــه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دميني لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قـلـــم

لاس كې مو ټــوپك قلم ته بد وايو
ځكه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تــږي يو د خپلــو وروڼو وينــو ته
ځان مو كړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوكې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودسترې ژونددمه شي نن
څوك لاس دكومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره كورته راوســتو
يم شېرزى هك پك قلم ته بدوايو

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لــه هـــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خـدمت کـولو
ځاځــکو خــولو مې پېــول ګلونه

دشپې شبنم و خپل ځادر خورکړی
سهــارموسکې موسکې کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيــاګــی وه دلته
کـــرار کـــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونـــد کـــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې ياديدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــيو محـــل
شـــېرزيه ښه ورژيـــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لاالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لــو ګــډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختـونه دې یـادېږي اوکنه
د زړګـي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینــې تــېرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هـغــه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مــــرامه یارانه کې
دښـــــکلا ډیــوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګۍ زما **شېرزیه**
درته سـترګوکې غــړېږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصـــویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــالـونو کې تر اوجـه رسیدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکـــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنـــد کـړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کوتره
د یو چا دپاره ومه مرغلره

دښکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښایست دتاج محل وم پیغمبره

لونګین مې دسینې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلا ګانو مې سیال نه و
ومه پېغلو کې روانه تر ګودره

نازوم به دې شېرزیه لاترعمره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـي بـاران په شـنه اســمـان
چې میلمه مې شي له تولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چــې پوره شي د مودو مودو ارمــــان

د وختــو ګــرمــو سیلیو ځــغــلولي
د جــنــون تیرو ازغــیــو ژړولــــي
قــضــا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیـړۍ تبــې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجــاهــل طــبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالــم صلــیب به وشړو له منځه

ځوره ره ره ره ره ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه ووره په ووره ملګري

د چنــار ســیوره مو دمــه دزړګـــي ده
دارمـــان خــونه مو ســمه په زړګـي ده
نــور به لـــرې کــړو له زړونو نفــرتونه
مــحبــت نــرمــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونـــد به پـیل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مینـه مینـه پڼه
لـــږ به یو بل ته اشـــنا ترغـــاړې وزو
د الفـــت مجلــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کــرار کـرار به کـړو پستــې خبرې
د تــېر شــوي یــادګارو وړې خـــبرې
کــړو به راویـــښ دا خــوبولي زړونه
زمــا شــېرزیه دالفت خــوږې خـــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانیمرګه

ټول دي وخــوړم په زغـرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په مابانديې مـین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې سـرد نازولـونه قـــربان کړم
دا لـــه ډیـرو نه بهـــترده ځوانیمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو امیـــدونو
ډکــه ځالـــه د بشــرده ځوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شېرزیه
ډکـــه لاره د خــطــرده ځوانیمرګه

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مــو پکار ده
دايـو بل ته ګــوت نيونه به ترڅو وي

مــوږ د سـولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يـتيم وي
داســې عــمر تـېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

تول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوند په تېرېدو مې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژيدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده ترې هېنداري نه شرميږي
خپل**شېرزي** ته په ليدو مې اوښکې راغلې

ځېره دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آیـنده وې ستاپه تـمه
عـجیـبه وې عـجـیـبـه وې ستاپه تـمه

ستاخوښۍ نه مې دزړه وینې قربان وې
تـه پــخـه د باغ میـوه وې ستاپه تـمه

دزړه للمــې ګلان تږوله مـړاوې شــوي
تــه بـــاران څـپه څـپـه وې ستاپه تـمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې دررومې
مازدیګـــره چې خپه وې ستا په تـمه

څه ښه وایي چې ښـه مکــوه بد نشته
خو لـه ورخ تیرې اوبه وې ستاپه تـمه

د شاعرد شاعرۍ شعور دې مات کړ
د **شېرزي** دژوندچینه وې ستا په تـمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه ځومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشــي
روان د سـولـې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مــــو واړه الفبا وايي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووايي
شېرزيه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولــې مې وژنــې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خــو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولـې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هـیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبـول کـړې رمـضـان له موږه
ستـا رالـيږلی دا فـرمـان له موږه

مونږه عاجز يو مونږ ګـناوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له موږه

هـا چې د زرو ميـاشتـو اجـر لري
د قـدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له موږه

شــېرزی لـرم د رحمتـونو امـيد
نـاراضه مکړې عاليشـان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نیـغ بانه مې په ځیګر ولاړ وي

داچــې په نه خــــبره وران شو سره
رقیــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کـړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــرۍ ښــــــکلا وفا ده
زړه چــې مــین وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی یمه غمونه پیایم
نـظـر مې دلتـه کلــــه بر ولاړ وي

میــــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شېــــرزیه ویـنه کــې اثر ولاړ وي

ځوانه روانه په ملنګي

غزل

زمـــا د ژونـــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شي له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ويـــاړلـــو پـــښـتـنـــو هـــېواده

خوب مې ليدلی که رښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـــې
اې د شـــېرزي د اميدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـــا

زمـــا د واړه خـــاطـــرو دنیـــاګی
تاتــه پرته ده په سجــدو دنیـــاګی

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغـــه وفـــا د پښتنــو دنیـــاګی

د خوشـالیوکـــډې مخکې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیـــاګی

د محبـت زړونه یو ځـودي پکــې
کلــی مــو ډك له نفــرتو دنیـــاګی

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیـــاکی

د زړه په سـرمې دغمـــونوخیمــه
د شېرزي عمر په سلګـو دنیـــاګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــيلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســن يې ډير دګلابونونه شــېرزيه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین تال

څاڅکي څاڅکي دباران را وریدل
خــوږمـن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خیالونو په زرین تال کې مې شـپه
ســتا یادونه مې په زړه کې لـوبیدل

په ګریوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمــــانونه د زړګـــي مې ډوبیدل

دسپین غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګــلابي نــازك زړګـوټـي سوځیدل

څه په لپو لپو بـنګ شـــېرزي وهلي
هم نشــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډېرامـیدونه پســـرلی شو
نـوي نـوي هـــوسونه پســـرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مـــرغـــانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشین څادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زاړو جـوړ کړل کتارونه پسرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

خيبر

يو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
يو خــواته کـابـل بل پېښــور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحــدت نه کـــنه
ځــکـه يو په لـــراو بل په بــر اوسي

ټوله دنيـاګــۍ ورته حــــــيرانه ده
ډيـر په غـــدارۍ کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولــه يې زياته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکــړي پښــتني رواج اوس نه کوي
هغــه پښــتانه چې په خـــيبر اوسي

چاچې تل په موږ زهـــر خوړلي دي
يه شـــېرزيـه ها مو دزړه سر اوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته یو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه یو غداران نه منو

زړه مې د هغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شېرزیه یوچې نشي جان نه منو

ځېره روه په روه مالګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لاوړه يې ګلدستـــه يې زمـــا زړه يې
ښايسته يې عجيـبه يې ښايسته يـې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغـمه يې ته ګيلـه يې ته کيسـه يې

تـــه دنيـــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکـــه يې خـــزانه يې آييـــنه يې

ژونـــدون واړه غـــاړه موږه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه يې په پـــرده يې پښـتنه يې

ستاشېرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څـه يې چې خپه يې په غوسه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې یواځې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هیڅرې دې رانشي
اوښکې په ګریوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غوندې تیره ده
نه چې مینه وکړې نه مینه ریبې ګله

ستاخوږې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شیرزی واړه خاطرې ګله

ځړه په ږوړه ملګرې ږوړه په ږوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مـــا هم لـرې کـــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلـبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یــو شول جـــدا زړونـه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پـېغلـو وکـــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شــېرزي وکـــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپیرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن شيرزيه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زما زړه دی لرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده ترینه غېږه راچاپیره
د چا دام کې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجهان دی یو ښاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګه چې له لرې دلته راشي
د شېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لـه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لــږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستـــا د ډيرو ياديـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهـــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفـــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزى شېرزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وکــړې ارمــانونه يو ځل راشه

زړه د زړه په رڼا مګر د ړندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيوه

ژوند مې د ستړي انتظار په لمن
د کلي خلک ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې تړمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د څنګ خــوږو ملګـرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شیبې دغه تازه مـوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کـیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نــوره څه نه لـرم بس ښکلـوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیــوالې پښتنې پېغـلې بې پته مکــړې
د ښاري پېغــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مینـې د اظـهار تـوري قـلــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټاویټوپ

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره دروميـي بــس کاته وشیندي

د پېغلتــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویتـــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وابنــه وشیندي

ناز به دې وړم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وړوکــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د ښکلاګانو ټوپی
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د ښار کوڅې هم د خوښیو پرځای غم واخیستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پته وه

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شېرزیه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

ځوږه دوه په دوه مسلګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـیـره کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانړه دې سپېلنیو نه ښـــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومــم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکیسه کې نه دی دا شــېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

زړه په زړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دي قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شي نود ځان شمه شېرزيه

دهــــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم

هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرږه کې روزلي

زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولــــــو

نوو هيلو ترجــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درك یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library